

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28.srpna 2023 odvolání obžalovaného J. P., narozeného xxx, bytem xxx, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 67T 26/2023 ze dne 13.6.2023 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr.řádu se odvolání obžalovaného z a m í t á .

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. P. uznán vinným přečinem podněcování k trestnému činu podle § 364 tr.zákoníku, za nějž byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců, a k trestu zákazu pobytu na území hl.m.Prahy v trvání osmnácti měsíců.
2. Podle skutkových zjištění soudu I. stupně se obžalovaný měl dopustit přečinu tak, že dne xxx v době xxx v xxx následně před xxx, v průběhu demonstrace Česko proti bídě, v jejímž průběhu zaznívaly xenofobně populistické projevy, a které se účastnily tisíce lidí, prostřednictvím megafonu v ruce provolával „*Pojďte všichni k muzeu, poďte všichni, jdeme dovnitř.*“, „*...jen pokojně rozejdeme, budeme vládě jen pro smích. Je třeba je pořádně vystrašit. Navrhuji, po skončení tohoto shromáždění odstranit z fasády Národního muzea ukrajinskou vlajku.*“, „*Jdeme dovnitř. Žádáme policii, aby uvolnila vchodové dveře. Nechceme násilí.*“, „*Jdeme k muzeu sundat vlajku Ukrajiny*“, čímž zcela záměrně veřejně a na místě veřejnosti přístupném naváděl jak účastníky uvedené demonstrace, tak i náhodné přihlížející osoby k odstranění vlajky Ukrajiny z průčelí historické budovy Národního muzea, pročez by bylo nutné násilně proniknout do historické budovy Národního muzea, čemuž zabránila taktickým zákrokem Policie České republiky, tedy k jednání, které je trestním zákoníkem kvalifikováno jako trestný čin výtržnictví podle § 358 trestního zákoníku, když takovému projevu v rámci demonstrace již není poskytována ochrana svobody projevu a práva na shromáždění ve smyslu článků 17 odstavců 1, 2 a 19 Listiny základních práv a svobod.
3. Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání obžalovaný, a to proti všem jeho výrokům. Ve svých odvolacích námitkách uvádí, že se cítí být nevinný, protože předmětné jednání nenaplňuje skutkovou podstatu podněcování k trestnému činu. Stržení vlajky není trestný čin výtržnictví, ale jen přestupek. Nabádání ke spáchání přestupku není trestným činem a orgány činné v trestním řízení nemohou obcházet trestní zákoník umělou konstrukcí jiných trestných činů, jako v tomto případě výtržnictví. Obžalovaný ve svém odvolání podrobněji rozebírá, proč považuje vlajku Ukrajiny za nacistický symbol. I když většina občanů Ukrajiny nejsou stoupenci nacismu, současná vláda Ukrajiny neonacisty minimálně toleruje a spoléhá na ně při obraně země, proto obžalovaný považuje Ukrajinu za stát ovládaný neonacisty. Obžalovaný poukazuje na to, že invaze do Československa v srpnu roku 1968 se zúčastnili převážně vojáci ukrajinské národnosti, proto je jen ze statistického hlediska pravděpodobné, že právě ukrajinští vojáci sovětské armády stříleli na

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

Národní muzeum. Podle vyjádření Národního muzea se nejedná ani o vlajku, ale o banner v národních barvách Ukrajiny vyvěšený na základě výzvy Ministerstva kultury ČR. Ministerstvo kultury však sdělilo, že žádnou takovou výzvu nevydalo. To dokazuje, že vlajka či banner je na budově Národního muzea protiprávně, protože se jedná o veřejnou budovu a zároveň o památkově chráněnou budovu a na takovýchto budovách nemůže nikdo svévolně vyvěšovat vlajky cizích států či nějaké bannery. Obžalovaný namítá, že je jen spekulací soudu, že by svým jednáním mohl přítomné osoby přivést ke spáchání trestného činu výtržnictví podle § 358 tr.zákoníku. Tak by se potom mohl dopustit přečinu podněcování k trestnému činu podle § 364 tr.zákoníku každý svolavatel demonstrace, protože na každé demonstraci může dojít k výtržnictví. Demonstranti, kteří chtěli sundat vlajku či banner z budovy muzea, se chovali většinou klidně až do doby, než se je policisté rozhodli násilím rozehnat. Obžalovaný svými výroky vyjádřil pouze svůj občanský postoj, na což má právo podle Ústavy České republiky a podle Listiny základních práv a svobod a podle mezinárodních smluv o lidských právech. Obžalovaný navrhuje, aby Městský soud v Praze zrušil rozsudek obvodního soudu a aby jej zprostil viny.

4. Městský soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.řádu napadený rozsudek a jemu předcházející řízení z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku netrpí žádnými podstatnými procesními vadami, zejména právo obžalovaného na jeho obhajobu bylo zachováno. Obvodní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu, důkazy odpovídajícím způsobem hodnotil a jeho skutková zjištění jsou zcela správná. Nakonec ani obžalovaný v tomto směru závěry soudu I. stupně nespороval.
5. Jádrem odvolání je právní posouzení jednání obžalovaného, kdy tento nesouhlasí s tím, že by se dopustil trestného činu. Zdůrazňuje, že stržení vlajky Ukrajiny z budovy Národního muzea mohlo být pouze přestupkem. Obvodní soud a i odvolací soud se citlivě zabývaly ve vztahu k tomuto případu, zda jednání obžalovaného bylo ještě možno podřadit pod základní lidská práva (zejména svobodu projevu nebo svobodu shromažďování), či zda šlo již o situaci, která je postižitelná trestním právem. Jestliže obvodní soud dospěl k druhé z těchto možností, odvolací soud se s ním ztotožnil. Podle ustálené judikatury hlavní trestný čin (v tomto případě ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku uvedený trestný čin výtržnictví podle § 358 tr.zákoníku) nemusí být vůbec spáchán, nemusí být dokonce určena ani konkrétní skutková podstata hlavního trestného činu, nezáleží na tom, s jakou odezvou se podněcování pachatele trestného činu podněcování k trestnému činu podle § 364 tr.zákoníku u jiných osob setkalo. Odvolací soud dává za pravdu obžalovanému, že samotné sejmutí z vlajky budovy není trestným činem, a proto podněcování k sejmutí vlajky také nemůže být trestným činem. Nicméně z hlediska objektivní i subjektivní stránky trestného činu muselo být obžalovanému jasné, že stržení vlajky nelze provést jinak, než prostřednictvím trestné činnosti – musel by se přemáhat odpor policie, zamčené dveře muzea, odpor zaměstnanců muzea, případně by se musely překonávat další překážky „na cestě k vlajce“. Prostředky, které by musely být ke konečnému sejmutí vlajky vyvinuty, jednoznačně již naplňují znaky trestného činu, například ve skutkové větě výroku o vině uvedeného trestného činu výtržnictví podle § 358 tr.zákoníku, případně trestného činu poškozování cizí věcí podle § 228 odst. 1 tr.zákoníku, případně násilí proti úřední osobě podle § 325 tr.zákoníku. Bez těchto jednoznačně trestných činností vyvolaných obžalovaným by se jeho záměr nemohl setkat s úspěchem, případně s touto skutečností obžalovaný musel být minimálně srozuměn (úmysl nepřímý). Do kontextu této situace zapadají prokazatelné výroky obžalovaného do megafonu, kdy přes odpor policie a zaměstnanců muzea vyzýval demonstranty, aby šli dovnitř muzea, aby se pokojně nerozcházel, protože vládu je třeba pořádně vystrašit, v této souvislosti jeden z demonstrantů běžel ke vchodu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

národního muzea, kdy ostraha muzea před ním zamkla dveře, dotyčný muž však začal na dveře bouchat a domáhat se vstupu, jeho jednání muselo být zamezeno až policií. Situace byla vypjatá, přítomný dav byl agresivní a vehementně se domáhající vstupu do muzea. Dav lidí se tlačil na schodiště směrem ke vchodu do muzea a bylo evidentní, že do budovy muzea chtějí vniknout. Z kamerových záznamů je patrné, že tento vchod blokovaly dvě řady policistů, proti nim stál dav lidí v počtu jednoho až dvou stovek, když některé z osob se pokouší proniknout do budovy. Situace mapovaná kamerovými záznamy je dramatická, vyhrocená, demonstranti křičí, dochází ke slovnímu napadání policistů a k drobným potyčkám a strkanicím. Přestože policie jednoznačně blokuje vchod do muzea, obžalovaný vyzývá dav k tomu, aby vnikl dovnitř a žádá policii, aby uvolnila vchodové dveře.

6. Je zřejmé, a zřejmé to muselo být i obžalovanému, a uvádí to správně i obvodní soud, že bez násilné trestné činnosti by ke vniknutí do muzea a následnému stržení vlajky nemohlo dojít. Souhrnně řečeno obžalovaný nebyl soudem I. stupně odsouzen za svobodné projevy svých občanských postojů a za projevy nesouhlasu s vládní politikou, nebyl ani odsouzen pouze za snahu odstranit ukrajinskou vlajku z budovy Národního muzea, ale byl odsouzen za nabádání davu lidí k chování, které bylo ke stržení vlajky nutné, a které je obecně kriminální. Proto právnímu posouzení jednání obžalovaného v napadaném rozsudku rovněž nelze nic oprávněně vytknout.
7. Obžalovaný je právně bezúhonnou osobou, proto mu soud správně uložil symbolický mírný podmíněný trest odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že obžalovaný sám uvedl, že v obdobné činnosti na území Prahy bude pokračovat, hodlá pokračovat v důraznějších opatřeních a budou s ním problémy, soud správně zkomponoval uložený podmíněný trest odnětí svobody s trestem zákazu pobytu na území hl.m.Prahy, když právě pobyt v Praze obžalovanému jeho chování, ať již trestné, či přestupkové či obecně obtěžující, umožňuje. Je v zájmu veřejného pořádku, aby se obžalovaný nemohl po určitou dobu zdržovat v Praze a aby mu tak bylo znemožněno zde páchat případnou další trestnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

Praha 28. srpna 2023

Mgr. Ing. Hana Chaloupková v.r.
Předsedkyně senátu

Vypracoval: JUDr. Václav Kašík

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.